

[Glistrup]

det andet erhverv – vognmand, eller hvad det nu kan være – i tilslutning til deres bolig. Her var det sådan gennem en menneskealder, at skattevæsenet, så snart den erhvervs-mæssige del bare oversteg 25 pct., kom og sagde: så skønner vi også over boligværdien. Man beskattede da de pågældende mennesker, der altså havde blandet benyttelse af deres ejendom, til erhverv og til bolig, mægtig hårdt skønsmæssigt.

Det kæmpede fremskridtspartiet selvfølgelig imod, og for et par år siden, i 1979, fik vi omsider folketingsflertallet med os. Men da man så teknisk i ministeriet skulle udforme de regler, der i den anledning skulle laves, kom man til at give en regel, som i hvert tilfælde i praksis er blevet fortolket – med en lidt uklar lovtekst – på den måde, at man ikke kan foretage bygningsafskrivning på sit værksted, eller hvad det nu er, småfabrikation, eller hvad man nu har, fordi man har lavet en rimelig ordning, hvorefter disse mennesker skal behandles med hensyn til lejeværdi på samme måde som andre. Det kan selvfølgelig ikke være rigtigt, at man, når man har kørt med en grænse på 25 pct. i den ene forbindelse, pludselig skal indføre en skærpelse derved, at man sætter grænsen ved 51 pct. Jeg tror aldrig nogen sinde, folketinget har drømt om at ville indføre en sådan særregel for dem, der altså har en erhvervs-mæssig udnyttelse af ejendommen, som ligger et sted mellem 25 pct. og 49,9 pct.

Det var simpelt hen en svipser, at man kom til at bruge udtrykket »overvejende«, og at man derefter i administrationen tog det ord så hårdt på ordlyden og fortolkede det på den måde, som man gjorde, altså stjal bygningsafskrivningen fra en masse mindre håndværkere og småindustri drivende rundt omkring i landet, alt efter hvordan nu deres boligforhold er. Det må man simpelt hen rette op på igen.

Man kan godt stemme for ændringsforslag nr. 7, uden at man af den grund taber ansigt. Vi var da i fremskridtspartiet også med til at stemme for ændringen i sin tid, for vi tænkte kun på, at man nu fik rimelige regler for disse parcelhusejere, som skulle foretage lejeværdiberegning på ganske samme måde som andre. Vi var heller ikke opmærksom på fra fremskridtspartiets side, at der som en følge af ændringen skete denne rene og skære tekniske fejltagelse. Da den nu er blevet opda-

get – i form af den ændring, der kom i ligningsvejledningen, som blev udsendt den 19. december 1980 – må vi sørge for at få en ændring gennemført hurtigst muligt, så praksis ikke dér kommer til at skeje ud og udvikle sig forkert.

Tilbage er der retsforbundets 3 ændringsforslag. Der kan være en vis logik i retsforbundets ændringsforslag, så meget skal medgives dem. Men det tør nok siges, at retsforbundet går ganske og aldeles fejl i byen med de ændringsforslag, som man her fremsætter.

For det første er man overhovedet ikke opmærksom på, at som situationen har udviklet sig med det meget, meget høje beskatningsniveau, som man efterhånden er kommet op på her i Danmark, holder den gammeldags logik fra det 19. århundrede med, at det at have en lejeværdi er lige så godt som andre indtægter, ikke stik længere. Det er ganske vist logisk, men når vi ser på virkningen i kroner og øre, er der rent ud tale om, at man for noget, der ikke giver nogen pengeindkomst, pludselig skal til at aflevere 67 pct. i klingende mønt. Det kan simpelt hen ikke nytte noget at køre på en eller anden litteratur fra universiteterne og sige: her skal vi følge noget teori, så kan folk bare gå fra hus og hjem, vi må absolut lade det teoretiske synspunkt ske fyldest.

Dertil kommer, at specielt i den situation, som vi befinder os i i dag, er masser af disse parcelhusejere, som først og fremmest vil blive ramt af den regel, folk, der som følge af den ulykkelige udvikling, der har været i de senere år med faldende realløn, stigende rentesatser, stigende udgifter til opvarmning og stigende udgifter til transport fra parcelhuset til arbejdspladsen, er kommet i en anspændt situation. Det er først og fremmest de familier, der er i børnealderen, om man så må sige, som har en stor restgæld, fordi de kun har ejet deres hus i ganske kort tid. Det er børnefamilierne, som man vil ramme først og fremmest og smide væk fra parcelhuset og ind i baggårdene til ubodelig skade for den videre sundhedsmæssige udvikling i befolkningen.

Det er altså et verdensfjernt og teoretisk forslag, som retsforbundet her har udarbejdet, som overhovedet ikke passer til tilstandene i Danmark i 1981. Derfor fortjener det kun at blive kastet i brokkassen. Når vi er kommet frem til bedre tilstande i Danmark,